

WEDU: GENERAȚIA C

NR. 4 / MARTIE 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

NR. 4 / MARTIE 2012

COSTIN-FLORIAN MIRON	Calea spre sinceritate (II)	1
ELENA GĂINĂ	Vreau să pot să pot să vreau	1
ȘERBAN-GEORGE NECSA-DAMACUS	Indulgențe moderne sau De ce se dă Biblia pe bani?	1
ANDRA BARDULETE	De ce ținem lucrurile pe care nu le folosim?	2
ALEXANDRA DRAGOMIR	Secretul fericirii	3
ȘERBAN-GEORGE NECSA-DAMACUS	Parada voluntariatului	3
MĂDĂLIN BLIDARU	Ce înseamnă CJE?	4

COLECTIV DE REDACȚIE

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)

Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)

Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)

Lucian APOSTOL (Social IT)

Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)

Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)

Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/revista

Calea spre sinceritate (II)

De **Costin-Florian Miron**,

„Eu vreau să cred că oricine poate fi sincer. Indiferent de origine, de starea actuală, de slăbiciunile pe care le ascunde.” Toate religiile păcii și ale salvării, toate doctrinele pentru progres, toate căile de dezvoltare personală ne spun că primul și fundamentalul pas în a trăi fără probleme este să te cunoști pe tine însuși. Mai sus spuneam că unii dintre noi își ies din piele, se umflă mai mult decât le este învelișul și până la urmă explodează. Dacă însă îți cunoști capacitatea, puterea, calitățile cu care nu te lauzi și defectele de care nu te rușinezi, atunci ai făcut primul pas spre o viață trăită corect.

După ce ai ajuns să te cunoști și să fii împăcat cu toate ale tale poți să ai curajul de a fi sincer. Începusem să spun mai spre început ce înțeleg prin sinceritate. După ce mi-am pus ordine în gânduri am început să înțeleg că puterea vine atunci când nu o dorești cu ardoare, că banii vin atunci când nu o alergi după ei, că iubirea vieții mele va veni atunci când nu o voi căuta cu disperare ca un radar. Așa cred că se întâmplă și cu sinceritatea.

Scopul sincerității este să dobândim o putere sănătoasă. Există și putere falsă sau mincinoasă, atunci când ne întărim artificial, prin autosugestie, fără să avem vreo substanță clară care ne susține. Ei bine, sinceritatea este substanța clară care ne susține. Este vitamina sufletească ce hrănește motorul corpului nostru dar și mintea. Este ștergătorul care dă la o parte mizeria de pe ochii noștri.

Eu vreau să cred că oricine poate fi sincer. Indiferent de origine, de starea actuală, de slăbiciunile pe care le ascunde. Dar un singur articol nu poate schimba viața cuiva astfel că fiecare dintre voi va trebui să vă ștergeți singuri praful de pe ochi și să vă procurați vitaminele de care aveți nevoie. Nimeni nu poate trăi în locul vostru și totuși nu sunteți singuri. Căutați compania oamenilor onești și exersați alături de ei. Omul este, în cele din urmă, măsura faptelor sale.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/calea-spre-sinceritate-ii>)

Vreau să pot să pot să vreau

De **Elena Gaina**,

„Dacă vrei, poți !”, „Lasă, că dacă vreau, pot !” - de câte ori nu am auzit sau nu ne-am spus asta ? De câte ori nu te-ai automotivat și ai mers mai departe? Și de câte ori nu s-a întâmplat să poți pentru că ai vrut foarte mult acel ceva și ai muncit pentru el? Dar ce spui dacă n-ai putea să vrei?

„Vreau să pot să pot să vreau” Erau cuvintele de început ale cuiva la care mereu mă gândesc cu drag . Nu știu cum i-a venit ideea, nu-mi pasă. Am zis “Ce copilăresc ! N-are nicio logică... o aiureală de moment” și e posibil ca tu, cel care citești, să vrei să-mi dai dreptate. Te rog să te oprești puțin și să-ți acorzi 3 minute pentru a înțelege. Vreau să pot SĂ POT SĂ VREAU.

Secolul 21 e minunat, secolul 21 e fantastic, avem atâtea lucruri din care putem alege, avem libertate, drepturi, egalitate, tehnologii, locuri, variante. Hai să devenim mai buni, hai să învățăm ceva nou! Și ne facem un plan: 1. Ce să învăț nou? Am o mulțime de variante. Să zicem că aleg ceva. 2. Când să învăț? Aici fac un orar rapid - nu-i o problemă asta. 3. Cum să învăț? În funcție de material, determin și cum să învăț astfel încât să am rezultate optime. Citit, recitit, scris, rescris, audiat, vizualizat, corelând șamd - găsesc, categoric și răspunsul întrebării ăsteia. 4. OK. De mâine încep.

Și planul ar trebui să fie perfect, iar la finalul programului pregătit, eu să știu ceva nou. Am realizat de curând, însă, că eu neglijez niște variabile - destul de importante : chef, lenie, plictiseală, alternative. Și le-am legat prin MOTIVAȚIE. Cum să fac să fiu motivat să învăț ceva nou ? „Trebuie să vrei.” „Dar vreau.” „Și, totuși, nu văd c-o faci.” „Dar vreau...” . Și în acel moment realizezi că, de fapt, nu ai o motivație prea bună - pentru tine, că aceea este problema și începi să... vrei să poți să vrei.

Nu găsesc sensul, nu văd finalitatea, nu înțeleg de ce să-mi bat capul cu ceva nou când am altele vechi la care aș putea să mă gândesc sau pe care ar fi bine să le aprofundez. Dar nu vreau. Nu vreau suficient de mult încât să mă și apuc. Vreau să pot să pot să vreau. (El e Bogdan www.vreausapotsapotsavreau.wordpress.com)

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/vreau-sa-pot-sa-pot-sa-vreau>)

Indulgențele moderne sau De ce se dă Biblia pe bani?

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Recent, am vrut să-mi cumpăr o Biblie nouă — o traducere modernă, un format mai bun. Intru la o librărie creștină. Vânzătoarea, o amabilă doamnă în vârstă, îmi spune că cea mai ieftină e la 45 de lei. “Dar mai ieftine nu găsești?” întreb eu șocat și deznădăjduit. “Eu le iau direct de la Patriarhie, maică, cu atâta mi le dau și ei mie.” Sperând că se înșeală, merg și la alte librării. Dar prețul inițial se dovedește a fi cel mai mic din oraș! Evident, încep să-mi formulez unele îndoieli privind ideea Bisericii Ortodoxe de răspândire a credinței.

Ce mă deranjează este că Biblia, cea mai sfântă dintre cărți — în accepțiunea multora dintre noi — a ajuns să fie vândută pe bani grei de către o instituție care îmi pare că de mult a pierdut legătura cu cele sfinte. Presupunem că sunt un om sărac, care vreau să iau calea credinței. Evident, doresc să citesc o Biblie. N-am internet. La Biserică nu mă pot duce, mă simt jenat de condiția mea sau, pur și simplu, nu pot merge din alte motive. Ce fac?

Undeva, pe drumul ei de 2000 de ani, Biserica Ortodoxa pare că s-a rătăcit de pe calea cea bună. Citeam undeva zilele trecute că profitul BOR pe anul 2011 este 83 de milioane de euro! Și dacă suma este un sfert pe-atât, tot mi se pare impresionant! Și unde merg banii ăștia? Putem specula mult și bine, dar ce e sigur e că nu se duc spre cel mai simplu lucru posibil: distribuirea de materiale creștine.

Religiile neoprotestante au acționat foarte bine în acest sens: Bibliile și alte materiale creștine se distribuie gratuit sau la prețuri simbolice, conform cu textul biblic, care îndeamnă la răspândirea credinței, nu la taxarea ei. Suntem martorii unor indulgențe moderne, de la prețul cărții, la prețul acatistului, al înmormântării, botezului, sfințirii etc. Totul e pe bani. Acum, preoții nu pot muri de foame, cu bani se cumpără toate. Dar când unii preoți se discreditează prin acțiunile josnice și luxul în care se scaldă, măcar atâta pustiie de bine să facă și să nu né taxeze cel mai de bază instrument: Biblia.

Așadar, ce e de făcut? Când chiar asupra Bisericii, instituția care ar trebui să né servească drept model, planează suspiciuni de mercantilism, ce așteptări să avem de la popor sau politicieni? Cred, totuși, că noi, generația tânără, mai avem o șansă: dacă avem tăria de a vedea tot ce e rău, meschin și primitiv la cei care né conduc acum și facem un pact, de a nu face nimic din ceea ce au făcut ei, atunci vom ieși cumva din această gaură neagră, care înghite tot ce e bun și sfânt în noi.

Este greu, nu vom primi ajutor, dar avem datoria față de noi în primul rând să fim mai buni, să luptăm pentru ceea ce credem, să denunțăm abuzurile, chiar dacă suntem întâmpinați cu indiferență! Refuzați conformismul imbecil, cutuma ridicolă, doar pentru că *“așa se face!”* Fiți obiectivi, respirați, gândiți...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/indulgentele-moderne-sau-de-ce-se-da-biblia-pe-bani>)

De ce ținem lucrurile pe care nu le folosim?

De **Andra Bardulete**,

De ce né pasă atât de mult de imaginea noastră din ochii celui ce né privește, mai mult decât de cea din oglindă, pe care o vedem și știm că o vedem? Să fie superficialitatea oare o însușire dată la naștere? O zice oare Dumnezeu „Luați-vă niște emoții, niște talent, iubire, ură și o țărâ de superficialitate”?

De câteva luni tot văd parcată-n mijlocul Petroșaniului o ditamai limuzina neagră (mi-e greu să-mi dau seama dacă aia-i e culoarea sau e doar acoperită de prea mult praf) pe care nu știu zău dacă o și folosește cineva. Eu am ajuns, totuși, la concluzia că nu (sau nu prea) și asta m-a făcut să mă întreb *„De ce ținem lucrurile pe care nu le putem folosi?”*.

Un prieten de-al unei prietene are-n Târgu Jiu o ditamai casa, frumoasă de-ți întorci toți ochii după ea și-i admiră toată splendoarea portocaliului ales cu gust și răsturnat pe toate cele 4 etaje. Am aflat, însă că, pe cât de vilă e pe din-afară, pe atât de (goală) plină de o mobilă veche, improvizată și de 3 camere ținute sub cheie e pe dinăuntru. Și iar mă-ntreb *„De ce ținem lucrurile pe care nu le putem folosi?”*.

Am văzut un film în care o doamnă își prezenta familia fericită-ntregii lumi și dragostea fără margini pentru soțul său (soț care era nu știu ce om politic respectat și invidiat) și care avea, în același timp, și-un amant pe care ÎL IUBEA (e drept, amantul era funcționar public). Și mă gândeam, n-ar fi viața mai frumoasă dacă am apela la adevăratele lucruri frumoase pe care știm că le putem deține și care știm că né pot face fericiți? N-ar fi oare mai practică o mașină mică, care consumă puțin și pe care o poți și folosi (din banii pe care i-ar lua pe limuzină, ar putea să-și ia și mașină și benzină)? Și n-ar fi oare mai bună o casă mai mică pentru care mobila preferată ar fi suficientă (dacă-și vinde vila are și bani de casă și bani de mobilă)? Și n-ar fi oare mai fericită femeia care-și trăiește viața cu al iubit?

De ce atât de multă superficialitate? Cred că mi-ar fi destul de greu să-mi răspund singură, căci nici eu nu mă feresc de-un fond de ten ce are să-mi acopere trei coșuri sau fața de adormită în timp ce merg la școală. Nici eu nu mă feresc să-mi cumpăr geaca de piele în loc de cea de velură și să-mi păstrez alocația pentru seara în oraș ce sunt sigură că m-ar binedispune. Nu mă consider, așadar, nici eu o excepție a superficialității, însă asta nu mă oprește să mă întreb *„De ce?”*. De ce né pasă atât de mult de imaginea noastră din ochii celui ce né privește decât de cea din oglindă, pe care o vedem și știm că o vedem? Să fie superficialitatea oare o însușire dată la naștere? O zice oare Dumnezeu *„Luați-vă niște emoții, niște talent, iubire, ură și oțărâ de superficialitate?”*

Hai să credem că nu. Hai să né cumpărăm niște mobilă pentru încăperea din propriul nostru corp. Să né-aruncă hainele de firmă care né-au rămas mici (zău că arată mai bine dulapuri ornat așa...) și toate pozele în care pare că Britney Spears né e prietenă. Să râdem chiar și atunci când gluma e spusă de cel văzut „prea mic” de societate. Să nu aprindem țigara doar pentru că e luată de la al șmecher dintre noi și nici să n-o stingem când el crede că e timpul. N-ar fi oare interesantă

experiența de a né cunoaște pe noi? Eu cred că sunt atâtea moduri prin care îmi pătez deja covorul din viața mea (pete care nici cu Vanish nu mai ies), încât nu mai e nevoie să mai intru-ncălțată cu superficialitate și să-i mai las și alte urme. Azi îl curăț. Mă pun serios cu peria pe el și-i iau toate petele, sau încerc măcar să le fac mai mici. Și dacă covorul îmi va fi curat, am să mă și descalț, că doar n-oi fi neună să-l mai murdăresc intenționat după ce mi-am rupt spatele aplecându-mă să-l curăț.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/de-ce-tinem-lucrurile-pe-care-nu-le-folosim>)

Secretul fericirii

De **Alexandra Dragomir**,

Cu toți căutăm fericirea, încercând prin diferite metode să o atingem, să o simțim sau să o sublimăm prin diverse metode și activități. Oare ce este de fapt fericirea? Unde o găsim? Dar mai ales, putem trăi într-o fericire continuă? Cum și când se amplifică aceasta?

„Dacă vrei să fii mereu fericit, iubește ceea ce faci, iubește ceea ce ești și iubește persoana cu care ești!”

Secretul fericirii constă în a ști ce-ți dorești de la viață și de ce vrei respectivele lucruri. Fericirea este ceva foarte personal pentru fiecare din noi. Fericirea nu depinde de noroc, bunuri, abilități, bani, faimă sau glorie. Nu depinde de o anumită persoană sau de un anumit eveniment care să te facă fericit. Depinde numai de tine! Nu trebuie să aștepti nimic pentru a fi fericit! Poți fi fericit chiar acum, luând ferma hotărâre de a alege să fii fericit. Poți construi starea de bine creând sau constituind propria fericire. Nimeni nu vrea să rămână supărat, trist, deprimat mult timp, ci vrea exact contrariul – fericirea. Caută motive pentru a fi FERICIT.

„Sunt fericit pentru că sunt sănătos și în putere, am un acoperiș al meu, deasupra capului și am hrană suficientă pentru familia mea.” „Sunt fericit pentru că am copii și sunt iubit.”

Cand nu-ți merge bine și povara de pe umeri ți se pare prea grea, gândește-te la aceste motive, citește lista cât mai des, străduiește-te cu adevărat să te convingi că ești sau vei ajunge foarte curând fericit. Gândește pozitiv, la lucruri frumoase. Există două lucruri pe care sa le urmărești în viață: primul = să obții ce-ți dorești; al doilea = să te bucuri de asta. Doar cei înțelepți reușesc să-l obțină pe al doilea. Fericirea este o stare de spirit. Nu este ceva ce se întâmplă automat odată cu creșterea notorietății și a averii. Mulți fac greșeala de a asocia fericirea cu banii, puterea și gloria. Trebuie să fii fericit înăuntrul tău. Nu te mai gândi la statutul tău și la ce ai. Uită-te la ce ești cu adevărat și la ce îți dorești cu adevărat de la viață. Apoi gândește-te la ce te face să te simți bine și la ce te va face fericit în viață. Nu

aștepta ca gloria să-ți bată la ușă sau să te îmbogățești brusc pentru a fi fericit! Poți fi fericit fără aceste bucurii și vei descoperi că dispoziția ta fericită și plină de veselie te va ajuta să-ți atingi obiectivele mai ușor.

Există oameni care sunt prea exigenți cu ei înșiși. Își stabilesc anumite reguli stricte de a permite fericirii să le lumineze viața. Această abordare aduce presiune și stres inutil. Nu este nimic greșit în a-ți crea reguli și standarde către care să te ghidezi în viață, dar nu trebuie să le permiți să îți limiteze sau să îți umbrească fericirea.

Fericirea nu este un lucru pe care îl cauți și îl găsești. Este ceva ce trebuie să crezi! Pentru o fericire puternică, de durată, autentică, trebuie să te bazezi doar pe tine însuși. Fă lucruri care te fac să te simți bine. Învață să vezi partea luminosă a vieții și umple-ți lumea cu veselie. Adu-ți aminte că „cel care râde trăiește mai mult!” Alocă timp și energie pentru a-i face și pe alții fericiți.

Fericirea este la îndemâna noastră, a tuturor, atunci când alegem să o creăm și să o atragem. «Sunt clipe când îmi pare că tot ce-a trebuit Să aflu despre lume, de mult am deslușit. Dar stelele mă muștră tăcut din patru zări: “N-ai dezlegat niciuna din marile-ntrebări.” »

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/secretul-fericirii>)

Parada voluntariatului

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Aflu din ce în ce mai des din presă despre diverse gale ale voluntariatului, voluntarul lunii, ecologizări, muncă în folosul comunității și voluntariat. Dar cel puțin trei sferturi din ce-mi văd ochii este ca o haină de blană: luxuriantă, dar făcută în urma suferinței unor animale nevinovate.

Conform lucrării “Întemeierea metafizicii moravurilor”, a lui Immanuel Kant, faptele făcute conform datoriei nu au valoare morală, întrucât sunt făcute pentru a capta atenția publicului. În schimb, faptele făcute din datorie au valoare morală, întrucât cel ce le săvârșește nu vrea nicio recompensă sau recunoaștere în schimbul faptelor sale.

După mine, asta înseamnă voluntariatul:

- fă-ți treaba cu intențiile cele mai bune
- lucrează eficient și concret
- nu căuta lumina reflectoarelor.

Ceea ce văd în orașul și județul meu, însă, mă scârbește: marii conducători de ONG-uri sunt fie niște zănatnici, aiuriți și plini de aere și idei despre societatea ideală (oricum, nimic concret sau

util), fie niște măgari, avizi de putere și faimă și, evident, bani (mai există și câțiva ONG-iști cum se cade, dar ăia se pot număra pe degetele de la o mână, deci nu s-ar prea putea spune că există). Ce lider de ONG, care nu are nicio altă sursă de venit, poate avea haine scumpe, mașini destul de noi și telefoane de ultimă generație?

Dau gale, spectacole, sunt mână-n-mână cu primarul și gașca lui (și aici nu mă leg de un partid anume, ci de ideea legăturilor bolnăvicioase între politică și ONG-uri), trăiesc în lux. Și ce e și mai grav, atrag zeci de tineri naivi după ei. Merge frumos afacerea: cei de jos, tinerii naivi, ecologizează, strâng gunoaie, lucrează cu bătrânii și orfanii, iar "boșii" se lăfăie, se laudă în presă cu ce proiecte de multe milioane de euro aduc ei pentru oraș.

Și aici vine și lovitura de grație: CNE este încurajat să colaboreze și cu astfel de ONG-iști de doi lei. Prin această afiliere né distrugem imaginea — câtă e ea — de tot!

Așa că fac apel la toți cei ce vor să se orienteze — sau s-au orientat deja spre voluntariat — să aibe grijă cu cine se aliază. Nu mă înțelegeți greșit, voluntariatul făcut ca la carte, concret și modest este, poate, cea mai nobilă activitate. Însă pseudo-bunătațea asta poate duce și la ascensiunea unor escroci.

Fiți voi cei care-i lasă fără putere! Nu le mai faceți jocurile! Dacă e până acolo, voluntariat poți face și de unul singur sau cu doi prieteni — NU îți trebuie ONG!

Haideți să ducem la dispariția unui animal care né afectează direct mediul de viață: ONG-iștii în haine de blană!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/parada-voluntariatului>)

Ce înseamnă CJE?

De **Mădălin Blidaru**,

M-am gândit să scriu un scurt articol în care să precizez ce înseamnă Consiliul Județean al Elevilor, în viziunea mea. Ei, bine, CJE reprezintă în același timp o echipă și o familie. Dacă la început totul pornea de la un grup de elevi, uniți printr-un proces democratic, acum suntem o adevărată echipă. Avem țeluri, întâlnim obstacole și, cel mai important, né ajutam reciproc. M-am gândit să scriu un scurt articol în care să precizez ce înseamnă Consiliul Județean al Elevilor, în viziunea mea.

Ei, bine, CJE reprezintă în același timp o echipă și o familie. Dacă la început totul pornea de la un grup de elevi, uniți printr-un proces democratic, acum suntem o adevărată echipă. Avem țeluri, întâlnim obstacole și, cel mai important, né ajutam reciproc.

La sfârșitul lunii octombrie, când am fost ales la director al unui

departament, nu aveam conturată prea bine imaginea Consiliului Elevilor. Totul s-a schimbat. Oameni (căci la bază suntem oameni, nu?) proveniți din medii liceale diferite s-au adunat, și-au făcut planuri, s-au gândit bine și au început să le deruleze.

Balul Balurilor Bobocilor, ediția 2012, a fost o activitate care a reunit atât membrii Consiliului Județean al Elevilor Vrancea, cât și voluntari ai acestei structuri. Am descoperit că suntem o forță, că putem realiza ce né propunem și că furtunile au un rol foarte important în desfășurarea proiectelor, fie că sunt ... cicloni tropicali, fie că sunt niște ploii ecuatoriale.

Timp, răbdare, ajutor au fost alte cuvinte cheie ale activității. Au fost cuvintele de a căror ordine s-a ținut foarte mult cont foarte mult. Am simțit ce înseamnă o echipă și cât de frumos se poate dezvolta. Iar am încurcat termenii :D . Am simțit ce înseamnă să faci parte dintr-o familie extinsă...

Cum încă un proiect a ajuns la final, este momentul pentru următorul. Implicarea și devotamentul sunt necesare pentru fiecare proiect... Iar la final să stăm câteva minute, să aruncăm o privire în urmă și să né bucurăm de cele întâmplate.

Îmi pare bine că fac parte dintr-o echipă motivată, familia CJE Vrancea!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/ce-inseamna-cje>)

WEDU: GENERAȚIA C

Revista "Wedu: Generația C"

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

